

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

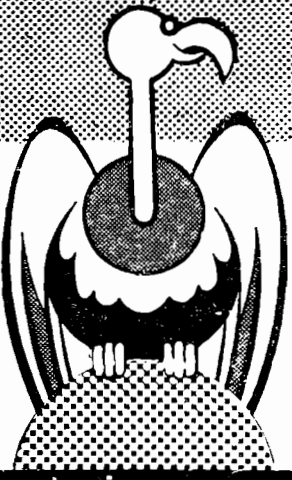
1964 YILINDA

11
milyon

TÜRKİYE

İř BANKASI

Akbaba

İki Düşman!

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli,
Orhan Kemal, Rifat
İlgaz, Naci Sadullah,
İlhan Selçuk, Selami
Yurdatap, Nimet Arzak,
Necdet Rüştü, Şemsi
Bellî, Hüseyin Kork-
mazgil, Burhan Esen,
Kenan Akıncı, Reşit
Aşçıoğlu, Vedat Saygel.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramîs Ay-
dınlık, Ergin Ortaç,
Güliden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan
Selçuk, Nehar Tüblek,
Cafer Zorlu, Mehmet
Polat, Semih Balcıoğlu,
Mim Uykusuz, Zekî Bey-
ner, Burhan Solukçu,
Şadi Dinççağ, Mustik,

Yazı işlerini fillen
idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı
yer :

Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı
50, Altı aylığı 25 lira.
Yabancı memleketlere
yıllığı 100, altı aylığı 50
lira. Uçakla gönderil-
mesi istenen aboneler-
den uçak masrafı ayrı-
ca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8-10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 li-
ra, iç sayfalar 30 lira-
dır.

Cilt : 6 — Sayı : 6

6 Şubat 1964

YIL : 42

Bu gazete Basın ahlâk
yayasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

BİR kitap çıkarılsa, adı: «Türki-
ye'nin Dertleri»... Acaba kaç
bin sayfa olur?.. Fuzulî: «Deeert
çok, hemdeert yok, düşman kavi,
talih zebûn» diye inlemiş. Onun
derdi dört yüz yıl önceki dert. Şim-
di mezarından başını çıkarıp da bir
halimizi görse, hemen içeri çeker!

Biliyorum hatırıma gelenleri.
Hemen, kar yağınca fırın kapılarında
uzayan ekmek, bakkal kapıla-
rında uzayan gaz kuyrukları can-
landı gözünüzde, değil mi?.. Vergi
kaçakçılarını, orman cellâtlarını
düşündünüz değil mi?.. Kıbrıs ya-
rası kanamaya başladı içinizde, de-
ğil mi?

Değil, değil... Bizim iki ana der-
dimiz var galiba: Bilgi düşmanlığı,
bilir.. Çıkarıcılık, ikili...

İsrail, şu kum devleti, şimdi
NATO'nun bütün tavuk ve yumurta
ihtiyacını karşılıyor. Neden?

İsrail, Amerika'ya balık yollamı-
ya başladı. Nasıl?

Çünkü İsrail'de her iş, bilenin
elindedir. Cehalet, kendi evinde bi-
le barınamaz!

Şimdi bir de çevremize göz ata-
lım: Bir emekli büyük elçimiz var-
dır. Tam çakır-pençe. Milletlerarası
katıldığı bütün tartışmalardan, ye-
nik çıktığını hiç bilmiyoruz. Kıbrıs
meselesi daha ortada yokken, ba-
şımıza gelecekleri, içi yanarak bize
anlatmıştı.

Bu birinci sınıf adam, şimdi ne
yapıyor biliyor musunuz?.. Otur-
muş, dizlerini dövüyor!

Bir başka genç adam tanıdık. Si-

nir dışı bir vazifede müdür mua-
viniydi. Müdür som cahil.. Muavin,
som aydın!

Günün birinde, bilgi, cehalete ye-
nik düştü...

İşsizdi. Deli olacaktı. Ne yapma-
lıydı o genç, o ışık dolu yaşta?

Bir milletvekil elinden tuttu,
onu, bir bakanlığın müsteşarı ile
tanıştırdı: Konuşun, dedi.

Konuştular... Beş dakika, on da-
kika, yirmi dakika... Müsteşar zile
bastı, hademeye: «Gelen olursa top-
lantıda dersin.. Kimse girmesin»
dedi ve iki saat konuştu bu gençle...

Ayrırlarken, onu kapıya kadar
getirdi, eli omuzunda, nerdeyse hiç-
kırık olacak bir sesle:

— Siz, dedi, neden iş bulamadı-
ğinızı, neden kendinizi sevdireme-
diğinizi biliyor musunuz?

— Hayır.

— Ben söyleyim öyleyse, dedi
müsteşar, hem çok biliyorsunuz,
hem bilginizi saklamıyorsunuz!

Bilginin suç olduğu, ayıp olduğu
memlekette yaşıyoruz...

Çıkareliğe gelince:

On beş yıldır, öylesine bir çapul
devrine girdik ki, sormayın... Eskid-
en «Devletin malı deniz, yemeyen
domuz»du.. Şimdi milletin malı da
deniz.

Oturduğu koltuğa, inancının zerre-
sini feda etmeyen bir adam, Necdet
Uğur, Belediye Başkanı olunca bir
de bakmış ki, imar masasının do-
kuz gözünde dokuz plân var. Kесе-
sine güvenen borazancı başı oluyor.
İşin başına, inandığı, güvendiği bir

genci getirmiş, bir hukukçuyu. Ama
bu konuda kitap yazmış bir hukuk-
çuyu.

İnsan, vazifenin adına bakınca
iki sözü bağdaştıramıyor: İmar
nerdeee, hukuk nerde?

Ama, aslında imar işi, en az bir
mimar işi kadar bir hukuk işidir:
Vatandaşın hakkını, şehrin hakkını,
plânların hakkını koruyacak bir
iş.

Şimdi, çıkarıcıların bütün yıldırı-
mırları bu genç aydının başına ya-
gıyor: Ne para gücünün önünde, ne
politika gücünün önünde eğilmediği
için!

Bizim Akbaba'da bile, birkaç sayı
önce, onu taşıyan bir yazı çıktı.
İşi karıştırmca, toprak altında kal-
mış bir menfaat hortlağının sırtan
dişleri ile karşılaştık. Bu yazı, o im-
zaya yakışmazdı. Ne kalemimi kul-
lanmalıydı bu işte, ne Akbaba'yı...

Apaçık konuşalım: Yanlışlıklar
yapabiliriz.. Haksızlıklar yapabili-
riz.. Ama hiç birini art düşünce ile,
bile bile yapmayız. Yanlışımızı, hak-
sızlığımızı anlayınca da üzüntümü-
zü yazmak ve doğruyu açıklamak
ilk ödevimiz olur. Bu suç kendi ka-
lemimizde olmasa bile.

İstanbul Belediyesinin genç imar
müdürü, Fikretin: «Kıran da olsa
kırıl sen, fakat bükülme sakın» de-
diği çelik karakterli bir aydınımız-
dır. Bükülmeyecek... İnşallah kırıl-
mayacak da!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Maliye Bakanı «Vergi reformu sol eğilimli değildir» dedi. — Gazeteler —

İnönü — İşte, sağına sarmısak astım, soluna soğan... Artık şaşırmazsın!

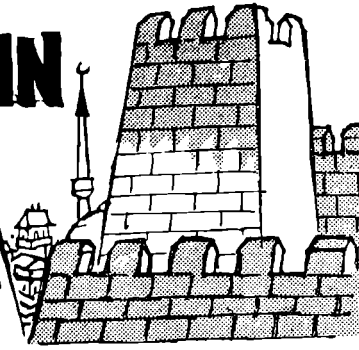
BİLİRSİNİZ, bizde gelenektir, olağanüstü yer ve durumlarda doğan çocuklara, doğdukları yere göre ad koyarlar. Vapurda doğan çocuklara eskiden «Bahri» adı verilirdi, şimdi «Deniz» adı konuyor. Tiren yolculuğunda doğan çocuğun adı da «Demir» oluyor.

On gün önce doğan sekizinci çocuğuma hâlâ uygun bir ad bulamadım. Bu yüzden çocuğu nüfusa yazdıramıyoruz bir türlü.

İlk çocuğum kızdı, adını Nurtan koyduk. İkinci çocuğum erkekti, birincinin adıyla uyaklı olsun diye Erten koyduk adını. Sonra sırayla çocuklara uyaklı adlar uydurduk: Nurten, Erten, Ayten, Gülten, Pesten, Hepten... Yedinciye ad bulmakta zorluk çekince bir şair arkadaşımızın verdiği akılla Tenten adını verdik.

Bu yedi çocuk, ya ebe ya doktor eliyle yatakta doğduğundan onlara ad bulmak kolaydı, ama sekizincinin doğumu hiç de öy-

BOMBANIN ÜSTÜNE GİDİLMEZ

den vızır vızır geçen arabalar doluydu. Telefonla Belediyeden cankurtaran arabası istemek-tense, cenaze arabası çağırmak daha akıllıca iş olurdu; cankur taran arabasının en çabuk bir günde gelebileceğini biliyordum.

Şaşkınlık içinde sokakta kendimi arabadan arabaya, o yana bu yana atıp dururken bir araba durdu önümde. Karımı kucaklayıp arabaya attım. Şöföre, — Aman kardeşim, çabuk doğumevine... dedim.

En yakınımızdaki hastaneye beş dakikada varabilirdik. Allah razı olsun şoför iyi kalpli bir adammış,

— Hiç merak etme ağabey, dedi, şimdi uçarız...

Demeğe kalmadı, gerçekten uçmaya başladık; evet tekerlekler yerden kalkmamıştı ama, hurda haldeki arabanın zangır-tısından uçuşa kalkmak üzere olduğumuzu anlamak zor değildi. Bu sefer can korkusuyla,

— Aman kardeşim, biraz ya-

vaş... O kadar da acelemiz yok... dedim.

Şoför,

— Kendimi methetmek gibi olmasın, dedi, bu Türkiye memleketinde direksiyonda elimi tutacak başka bir şoför yoktur. Evet, araba hurdadır velâkin ben muhacir arabası var ya, ona direksiyon takar, yürütürüm evvelâlah... dedi.

Sancılar içinde kıvranan, inleyen karım bile,

— N'olur daha yavaş... dedi.

Şoför,

— Sen hiç merak etme hemşiranım... dedi.

Ben bir daha,

— Rica ederim, çok rica ederim, biraz yavaş... dedim.

Bu sefer şoför terslenerek,

— İmkânsız beyim, yavaş süremem... dedi.

— Neden? Kırk-elli kilometreye süremez misiniz?

— Yahu, biz keyfimizden mi kaçıyoruz be... Trafikler kontrole çıkmışlar yahu, yolları kesmiş herifler... dedi.

Durmadan konuşan şoför, başka şoförleri hiç beğenmiyor, yanımızdan geçen arabaların şoförlerine kızarak,

— Bunlar da şoför mü be, leblebici... Ben arabamı kıl payı farkla geçirtirim, hem de bi çizik almadan... diyordu.

Sözünü ancak tamamlamıştı ki, bir toslama çatırtısıyla araba sallandı, yine yollandı. Pencereden baktım, bizim arabanın kapısının kulpunda bir başka arabanın kapısı sallanıyor. Yanındaki arabalara sürtmeden kıl payı farkla geçmekle övünen şoför, başka bir arabanın kapısını koparmış götürüyor.

— Ne oldu? dedim.

— Ne olacak, dedi, bunların şoför olması için on fırın ekmek yemeleri lâzım. Direksiyonu çevirmesem, akordiyon olacaktık...

Araba hastanenin tam ters yönüne, Harbiye'den Dolapdere'ye doğru yönelince,

— Aman nereye? diye bağırdım.

O gâvet sakin,

— Öbür yanda trafik ekibi var, dedi, bombanın üstüne gidilmez ağabey... Evet, ben çiğ yemedim ki karımın ağrısını... Ehliyetim var, muayenem de tamam... Farlarım da yanıyor, firenlerim de tamam... Ama olsun, köpekle dalasmaktan çalışıy dolasmak yeğdir demişler... Neme lâzım, şurdan gideriz daha iyi...

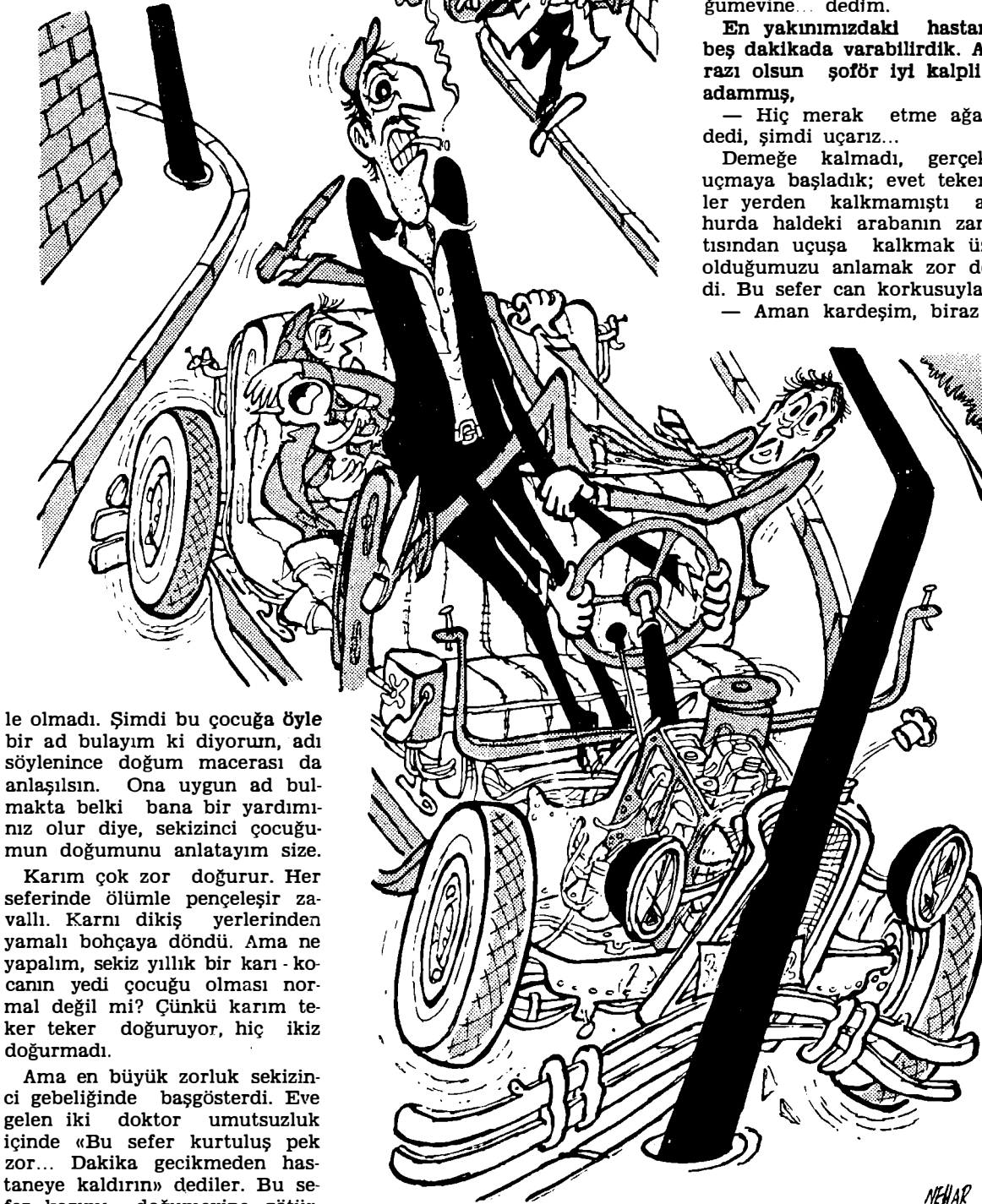
— İyi ama birader, biz hastaneye gideceğiz...

— Gideriz ağabey... Kasımpaşa'dan Şişhaneye, ordan geri döneriz...

Yanımızdan geçen arabaları sıyıra sıyıra giderken bir yandan da,

— Bunlar şoför değil Haymana ovasında kaz çobanı olamaz be... diyordu.

Bir sarsıntı oldu, karım bir çığlık attı. Arabaya şiddetli bir rüzgâr giriyordu. Bir de baktım, bizim arabanın sağ kapısı, kulpuna takılı öbür kapıyla birlikte kanatlarını açmış kartal gibi havada uçuyor.

le olmadı. Şimdi bu çocuğa öyle bir ad bulayım ki diyorun, adı söylenince doğum macerası da anlaşılсын. Ona uygun ad bulmakta belki bana bir yardımınız olur diye, sekizinci çocuğumun doğumunu anlatayım size.

Karım çok zor doğurur. Her seferinde ölümle pençeleşir zavallı. Karnı dikiş yerlerinden yamalı bohçaya döndü. Ama ne yapalım, sekiz yıllık bir karı-kocanın yedi çocuğu olması normal değil mi? Çünkü karım teker teker doğuruyor, hiç ikiz doğurmadı.

Ama en büyük zorluk sekizinci gebeliğinde başgösterdi. Eve gelen iki doktor umutsuzluk içinde «Bu sefer kurtuluş pek zor... Dakika gecikmeden hastaneye kaldırın» dediler. Bu sefer karımı doğumevine götürmekte gecikmişiz.

Bir taksi bulmak için sokağa fırladım. Tersliğe bakın, önüm-

MEHAR
TÜZLEK

Şoför,
— Hamdolsun, yine kurtulduk, dedi, şansınız varmış ki benim arabaya bindiniz, yoksa tamamı işiniz... Direksiyonu kırmamamı mortiyi çekmiştik... Bunlar şoför değil ki... Önüne gelen kaz çobanının eline şoför diye ehliyet veriyorlar.

— N'olursunuz biraz yavaş... Rica ederim, az yavaş... Evet hastaneye yetişeceğimiz ama o kadar da acelemiz yok... dedim.

— Ben sizin için sürmüyorum arabayı böyle, dedi, anlatamadık mı trafik ekipleri bütün yolları kesmiş... Evet, benim arabamda her şey tamam... Farlarım yanıyor, muayene olmuşum, ehliyetim de var... Firenlerim sağlam, velâkin ne diye bombanın üstüne gideyim...

Saçları terden sıırıslılam olmuş karım inliyerek,

— Hastaneye daha çok var mı? dedi.

Şoför kızdı,
— İsterseniz inin yahu, dedi, sizi insanîyetlik olsun diye arabama aldım...

İnecek halimiz yoktu, karım inliyor, kıvrılıyor Yol ortasında daha kötü bir durumda kalabiliriz. Çünkü karım,

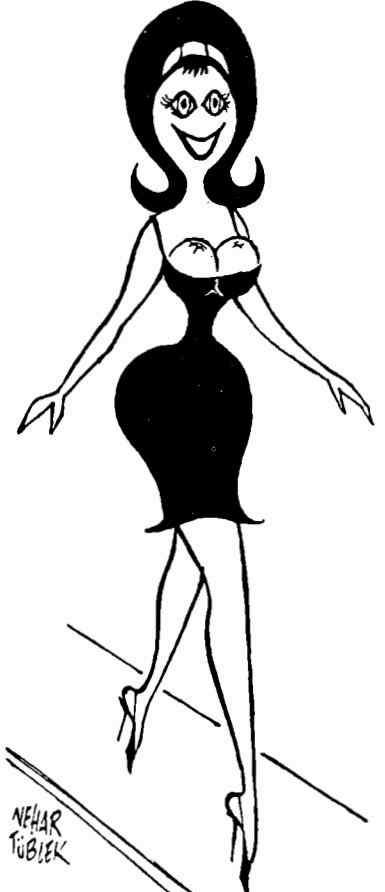
— Galiba tamam... Sancı arttı diye fısıldamıştı kulağıma.

Şoför arabayı önümüzdeki otobüsün kışına çarpmasıyla arabanın ön çamurluğunu sağ farla birlikte orda bırakıp arabayı sürdü. Motor kızgın buğular fısırtarak hırıyordu. Şoför,

— Bu otoboslari İstanbul şehrinde kaldıracaksın dedi, bunlar belâ yahu...

Kasımpaşa'dan Şişhaneye çıktık, sola döneceğimize, sağa dön-

Portakal güzeli seçildi..
(Gazeteler)

Yazısız

Odun ve oduncu!

dük, Unkapanı Köprüsüne yö-neldik.

— Aman ters gidiyoruz arkadaş, dön.. dedim.

Sırtarak,
— Deli misin, dönülür mü... dedi, yukarısını trafikler kesmiş, kontrolda herifler be... Benim korkum yok, her şeyim tamam... Ehliyetim var, motor muayeneden geçmiş, firenlerim sağlam, farlarım yanıyor... Ama neme lâzım, ne diye bombanın üstüne gideyim...

Köprüyü geçerken, en son, önümüzde giden demir çubuk yüklü bir kamyon görebildim. Çubuklar kamyonun arkasından birkaç metre dışarıya uzanmış, birinin ucuna da dikkati çeksin diye kırmızı bez bağlamışlardı. Bizim şoför arabayı, o demir çubukların altına soktu Bir çatırtı, bir çığlık duydu, sonra kendimi kaybetmişim. Yüzüme çarpan şiddetli bir rüzgârla kendime geldiğim zaman, vücudümü açıkavada buldum. Arabanın üst karoseri tamamıyla uçan araba üstü açık bir spor araba haline gelmişti ve Saraçhane'den Aksaray'a doğru iniyorduk. Kendimi toparlamaya çalışarak,

— Burdan Şehzadebaşına dönecektiniz... dedim.

— Hiç lâf anlamıyorsun arkadaş, dedi, demindeberi maval okumuyoruz; trafik ekipleri yollarını kesmiş diyoruz yahu... — Durdur inelim... dedim.

Karım,
— Artık inemeyiz... dedi.
— Başka bir hastaneye götür bizi...

Şoför,
— Yol üstünde nasıl olsa bir hastane bulunur, Cerrahpaşa Hastanesi var... dedi.

Bir yandan da kendini övüyordu.

— Ben yirmi iki yıllık şoförüm. Deminki kamyon var ya, siz başka bir arabada olsaydınız, tozunuz kalmazdı. Ama nasıl geçtim altından... Haaa, işte öyle. Herifler şoför değil, eşek sürücüsü...

Aksaray'a sağa kıvrılırken bir tolaşma daha oldu. Şoför veri-

nin ön camı çerçevesiyle birlikte düştü. Arkamızdan düdüklер ötüyordu.

— Gördünüz ya, dedi, böylelerine şoför diye ehliyet verenlerde kabahat... Şimdi benim yerimde bir acemi şoför olaydı, kaç cana kıyılacaktı... Trafik kazaları bundan oluyor işte...

Cerrahpaşa'ya döneceğimiz yerde Şehremini'ne doğrulduk.

— Trafikler her yeri sarmış, dedi, Guraba'ya gidersiniz, orda da hastane var... Yine siz dua edin ki benim gibi bir şoföre rastladınız... Trafik kontrolundan hiçbir korkum yok... Farlarım çalışıyor, sileceklerim işliyor, firenlerim sağlam... Ehliyetim var, muayenem tamam... Çiğ yemedim ki karnım ağrısın. Ama neyime gereecek... Heriflerle dalaşacağıma, uzaktan dolaşırım daha iyi. Öyle değil mi ağabey...

— Öyle ama kardeşim, sen yine sola saptın, Guraba öbür yanda kaldı...

— Ne yapayım be ağabey, bak-sana yol kavşağında ekip vardı...

Topkapı surlarından şehir dışına çıkarken arabanın karoserinden yalnız sol öndeki çamurluk kalmıştı. Camlar, silecekler, farlar, radyatör kapağı, kapı gibi hiçbir şey kalmamıştı arabada.

— Artık şehir dışına çıktık, yavaş gitsek... dedim.

— Evelâllah direksiyon elimde olduktan sonra sen hiç korkma, dedi, ben bu direksiyonu bir gelecekonduya taksam taksii diye sürerim.

Gerçekten adamın ustalığına şaşıyordum; dört tekerleği, direksiyonu, bir de açıkta kalmış hırılayan motorundan başka hiç bir şeyi olmayan o acubeyi otomobil gibi sürüyordu. Karım galiba bayılmıştı, hiç sesi çıkmıyordu.

— Şimdi nereye? diye sordum.

— İlerde hastane yok... dedi, Bakırköy'den döneriz.

Birden,

— Eyvah... diye bağırırdıktan sonra, yahu buralarını sarmış ekipler diye arabayı Londra asfaltına sürdü.

— Kolay değil şoförlük beyim, işte siz de gördünüz... Bu direksiyonun başında acemi bir şoför olsaydı...

Sözünü tamamlıyamadı. Ben ne olduğunu farkedemedim. Ne kadar baygın kaldığımı da bilmiyorum. Bir çocuk viyaklamasıyla kendime gelir gibi oldum. Baktım, ortadan bel vermiş bir elektrik direğine sarılmışım, ama yine arabanın içindeyim; çünkü elektrik direği arabayı ortadan biçmiş. Şoför, demiri eğrilmiş direksiyonun başında sigara içiyordu. Karım arkada, koltuğa uzanmış, mantosuna sardığı çocuğu emziriyordu.

— Nasılsın? dedim.

— İyiyim, dedi, nasıl doğurduğumu anıyamadım, en kolay bu çocuğum doğdu.

Şoför,

— Şoförlük boru değil beyim, dedi, bu zenaat zordur. Dirokıyonu tam zamanında kıvrımsam arabadan hayır kalmazdı... — Arabada hâlâ hayır var mı? dedim.

— Şasiye bak, sapasağlam duruyor, dedi, ben buna yeni bir direksiyon taktırdım mı, kız gibi araba olur...

Marşa bastı, hâlâ motor çalışıyor, ama araba gitmiyordu.

— Vay anasını direğe çok girmiş, dedi, direği çıkarabilseydik... Ulan, bu direk buraya dikilir mi be...

Karşıdan iki trafik arabasının geldiğini görünce,

— Ben kırayım, dedi, sorarlarsa şoför gitti dersiniz... Benim korkum yok, acı patlıcan yemedim ki karnım ağrısın... Farlarım yanıyor, sileceklerim çalışıyor, motorum sağlam, muayenemi yaptırdım, firenlerim tutuyor... Ama olsun, ne diye bombanın üstüne gideyim...

Cankurtaran arabasıyla önce hastaneye gittik, oradan da eve geldik. Karım durmadan,

— Sekiz çocuk anasıyım, hiç bu kadar kolay çocuk doğurmadım... diyor.

Ben de hâlâ sekizinci çocuğuma, doğum macerasını anlatacak bir ad bulmaya çalışıyorum.

Aziz NESİN

PAZARTESİ :

Tarım uzmanları yeni bir ayçiçeği tohumu bulmuşlar. Ekildiği yerde, canavar otunu yaşatmıyorlarmış. Bilindiği gibi, canavar otu, pençesini attığı toprağı sömürmekte, başka ürünlere yaşama yetkisi bırakmamaktadır.

Şimdi, Trakya'nın Keşan, Çorlu, Şarköy, Lüleburgaz ilçeleri ile Çatalca ve Silivri'de bu yeni tohum deneniyor-muş...

Çiftçilere yapılan bildiride, iyi sonuç alırsa, gelecek yıl, yurdun her yanında ekim yapılacağı açıklanıyor.

Canavarın otu bile pençesini attığı toprakta başka bitkilere yaşama gücü bırakmıyor, bütün ürünleri yok ediyormuş... Ya bu canavar, ot olmaz da et olursa?.. Ya bir de gözü, kulağı, ağzı olursa?.. Hele bir de kendine göre beyni olursa, beyninli canavar olursa?..

Ey Milli Eğitim Bakanı!.. Senden ne haber?

SALI :

Gazetelerde okudum: Ankara Belediye Başkanı Sezai Erkut bir işkembeci dükkânında çorba içerken, bir de bakmış ki, kâsenin içinde bir tavuk tüyü!

Fıkrayı bilirsiniz: Yine böyle bir çorbadan bez parçası çıkınca, hazır cevap çorbacı:

— A beyim, demiş, beş kurşuk çorbadan da kadife parçası çıkacak değil ya...

Ankara'lı çorbacı, Belediye Başkanına ne demiş bilmiyoruz. Ama, biz onun yerinde olsaydık:

— A Başkanım, derdik, iki liralık çorbanın içinden de Amerikan yardımı çıkacak değil ya!..

ÇARŞAMBA :

Bir okuyucu mektubundan öğreniyoruz: Konya'da Şahin sinemasından başka bütün sinemalarda harem-selâmlık!

Yeni kuşak belki bu harem-

PAZAR

Bütün gültünç olaylar, bütün ağlanç olaylar bizim memlekette.

Diş hekimleri İstanbul'da bir kongre yapmışlar. Önce, üyelerden biri: «Atatürk ve Kıbrıs şehitleri için saygı duruşu» istemiş. Yerinde bir istek, değil mi?

Kongre başkanının cevabı şu:

— Hayır... Bunlar siyasi meselelerdir. Lütfen bizi karıştırmayınız!

—Demek, meydanlardaki Atatürk heykelleri birer siyasi anıt... Demek, devlet dairelerindeki, mektep duvarlarındaki Atatürk resimleri birer siyasi levha... Demek, Üniversite bahçesi siyasi bir meydan... Demek, çocuklarımıza okutulan İnkılâp Tarihi siyasi bir ders... Demek, Atatürk'ü anan ilkokul kitaplarındaki şiirler birer siyasi beyanname!

Kıbrıs'a gelince... Uzun söze hacet yok: Banyo içinde şehit edilen binbaşı Nihat'ın şu biri altı yaşında, biri dört yaşında, biri altı aylık üç yavrusu ile şu genç anne, siyaset meydanında kurşuna dizilmiş birer politika suçlusu, öyle mi?..

Akıl, takma diş değil ki yaptırıp ta takasın.

selâmlık deyimini bile anlamaz. Açıkçası şu: Sinema salonu bir tahta perde ile ortadan ikiye bölünmüş, bir yanda kadınlar oturuyor, bir yanda erkekler... Karı koca, baba kız, iki kardeş, iki nişanlı yan yana oturamayacak!

Merak ettiğimiz şudur: Konya, tıpkı Ankara, tıpkı İstanbul, tıpkı İzmir, tıpkı Samsun gibi Türkiye Cumhuriyeti illerinden biri değil mi?.. Yoksa, yalan söyleyenin dili, hırsızlık edenin eli kesilen Suudi Arabistan vilâyetlerinden mi?

Konya sinemalarında harem-selâmlık varmış... Pekili, Konya sinemalarında harem-selâmlık var da Konya'da vali yok mu?

PERŞEMBE :

Kış geldi... Yalnız bize değil, Fransa'ya, Amerika'ya, İtalya'ya, İsviçre'ye de geldi.

Nasıl gelir o memleketlere kış?..

Ben size söyleyim: Yaz, nasıl plâjlar açılarak, yelkenler şişerek, kotralar kanatlanarak, şarpiler uçarak, kumsallar, denizler insan neşesiyle dolarak gelirse öyle gelir, yeni, başka, özel bir neşeyle: Kayaklarla, kış eğlenceleriyle, dağ sporlarıyla, avlarla...

Bizde mi nasıl geliyor?

Onu benim söylememe hacet yok, hepiniz görüyorsunuz: Kuyruklarla... Ekmek

kuyruğu, kömür kuyruğu, gaz kuyruğu.

Bari takvimde dört mevsimden birinin adını değiştirsek: İlkbahar, yaz sonbahar... Kuyruk!

CUMA :

Gazetede bir ilân gördüm: Adını söylemeyen, adresini vermiyen, işini açıklamıyan biri ortak arıyor...

Ortaktan istediği 250 bin lira...

Bu zamanda az para değil... Ama, işin gelirini söylersem, küçük dilinizi yutarsınız: Günde üç bin lira!

Pekiyi ama, günde üç bin lira net kâr eden bir iş adamı ortağı ne yapacak?

Kendisi, ayda yedi bin lira gibi güzel bir para ile geçinmeye razı olursa, üç ay içinde aradığı iki yüz elli bin lira birikir!

Hayır, hayır, hiçbir iş adamı, iki yüz elli bin lira sermaye karşılığı, günde üç bin liraya ortak kabul etmez...

Yoksa bu, tek taraflı bir ortaklık mı olacak dersiniz?.. Meselâ yalnız kendisi iki yüz elli bin liraya ortak!

CUMARTESİ :

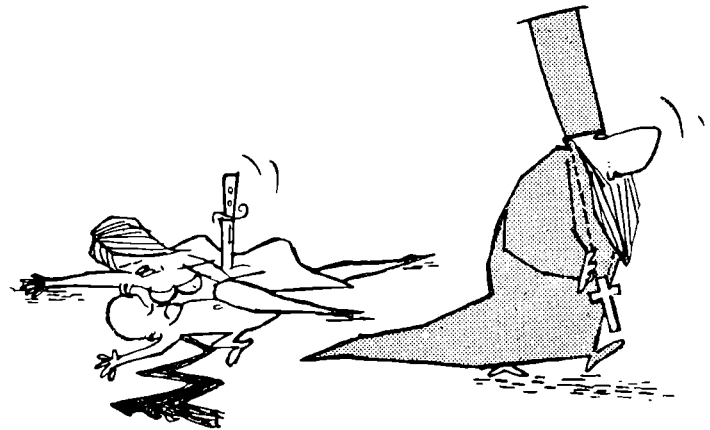
Hürriyet gazetesinde okudum: İstanbul'daki falcılar arasında, Kolej, Fransız Kız Lisesi, hattâ Üniversite mezunu falcılar da varmış...

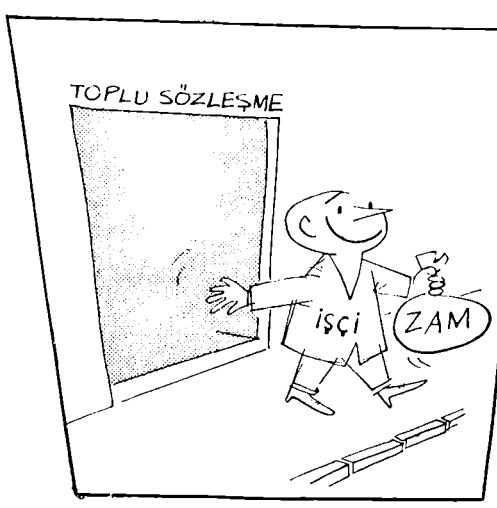
Bunların, bir fal için yüz liradan beş yüz liraya kadar aldıklarını duyunca sevindim: Nihayet bizim memleketimizde de tahsil itibar görmeye, diploma para etmeğe başladı demek...

Şimdi yapılacak tek şey kalıyor: Aydın işsizliğinin önlemek için, Hukuk Fakültesi'nden de, İktisat Fakültesi'nden de, Tıp Fakültesi'nden de daha verimli olacağı anlaşılan bir «Falcılık Fakültesi»nin hemen açılması... Bunun muskacılık, büyüclük, üfürükçülük, gibi bölümleri de olur elbet!..

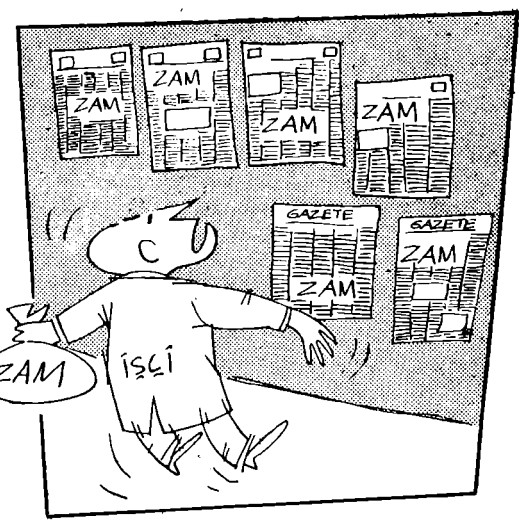
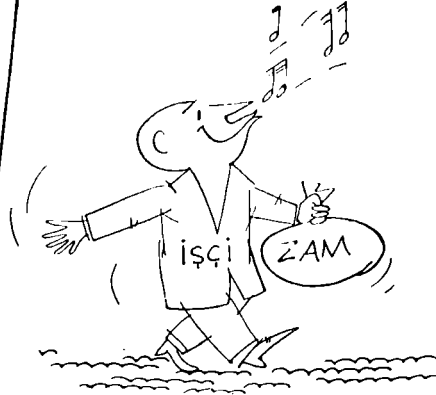

Harit

METİN
GÖKGE

Yazısız

Çürük merdiven

Bir merdiven uğrunda çok insan çile çekmiş:
Tırmanmak onun üstüne beyhude emekmiş!..

Haşmetle mübarek dikilir göklere doğru,
Günden güne artar çıkanın kibri, gururu!..

«İkbal»dir onun ismi.. Olur keyfi ziyade,
Tattırdı fakat zevkini gafillere sade!..

Ziraki değildir çıkış âlemde müebbet,
Vardır, yüceden takla atıp, bir iniş elbet!..

Bulsan da kanat, kendini uçmaktan esirge,
Mutlak düşüyor toprağa en sonra çekirge!..

İstersen eğer kalmayı ömrünce ayakta,
Aldanma onun vâdine, dur ilk basamakta!..

Kim dinler efendim, sunulan pendi kim anlar,
Serimest oluyor üstüne bir kerre basanlar!..

Zıplar üç ayak.. Bir de bakar göklere değmiş,
Süzmek tepeden herkesi pek neş'eli şeymiş!..

Mağrurdur o.. Dünyayı küçülmüş görecektir,
Filler bile artık onun indinde böcektir!..

Koltukları tekrar kabarır âleme karşı,
Tırmanmaya başlar yeniden, kışkınp arşı!..

Artık kapılır kalbi fezalarda sevince,
İnmek mi?.. Düşünmez göğe bir anda erince!..

Benlik o kadar ruhunu kaplar ki bu katta,
Görmez seni, girsen de onun burnuna hattâ!..

Etrafa bakarken bu gurur merdiveninde,
Öfkeyle felek der ki: «Sıran geldi senin de!..»

Bir fırtına mel'unu kırar orta yerinden,
Feryadı basar, sonra uçarsın üzerinden!..

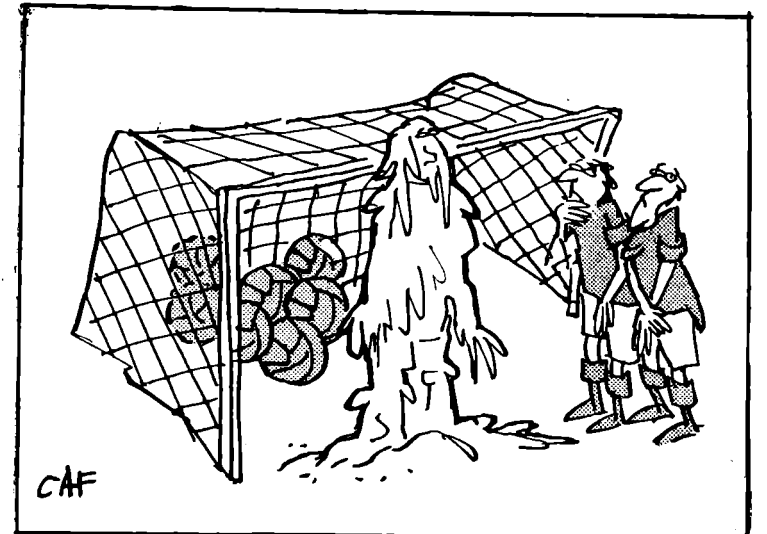
İnsan şaşırır kendini boşlukta bulunca,
Satvet satamaz kimseye bin parça olunca!..

Çok çıkma.. Sakattır basamaklar, güven olmaz..
İkbal gibi dünyada çürük merdiven olmaz!..

Necdet Rüştü Efe

— Allah yeri yurdu olunanların yardımcısı olsun karıcığım!

— İşte şimdi hapi yuttuk, kalecimiz donmuş!

Müdavimlerinin en çok beğendikleri 1 numaralı evin penceresinden Madam Anjel karşıya seslendi:

— Gülizar hanım!.. Gülizar Hanım deor isem, duymamışındır?

Karşiki evin ikinci katındaki pencerenin buzlu camı açıldı. Penbe bürümcük örtülü bir baş dışarıya uzandı:

— Aaaa, sen misin Anjel'ciğim?.. Ne haber?

— Haberin son derece kıyağı bendedir!

— Allahasen?.. Ayol yoksa bizim evleri kapamaktan vaz mı geçtiler?

— Yok canım!.. Evlerimiz kapansa ne olacak sankim?.. İstanbul'da ev mi kalmamıştır?.. Bu İstanbul'un ehalesinden pek çoğu bekâr oluncas ve evlilerin de gözleri dışarıda oluncas, bizim evlerin ihtiyacı hiçbir zaman eksik olamaz... O bakımdan hiç kasavet etmoorum.. Benim sana haberim başkadır.

— Ayol insanı merakta bırakmasana.. Söylesene.. — Helbettekim söyleyeceğim. Velâkin aramızda kalacağına parol sözü veroorsun?

— Aaaaa, hayırdır işallah.. Şimdiye kadar ne söyledin de başkalarından duydun ayol?.. Benim ağızım pulis ağızı değil ki.. Ben sır küptü kadını.. — He, bilirim.. Şimdi iki kulağını uzat bana..

— Uzattım.. Söyle.. — Önümüzdeki ayın ikisinde, Amerikan Filosunun İstanbul'a geleceğini duymuşunduk?..

— Ay sahi mi söylüyorsun Anjel'ciğim?

— Allahıma yemin ilen söyler isem, bana inanmanı çok rica ederim.

— Amerikan Filosu mu dedin?..

— He!..

— Desene ki rüyalarım hakikat olacak?.. Epeydir sıkıntıdaydım vallahi.. O Evdoksiya köpeği beni dolandırdıktan sonra da, bir türlü kendime gelemedim.. Ne yalan söylüyeyim. Yatak odasına bir taban halısı almya, aylardır para biriktiremedim Madamcığım.. Allahın bildiğini ne diye kuldan saklamalı?.. Sen yabancı değilsin Anjel'ciğim.

Yıktı beni o karı, yıktı.. Üstelik bir de Şükran gittikten sonra benim halim...

— Beyaz Şükrandır ki gittiğini deorsun?..

— Beyaz Şükran ya.. O gittikten sonra, bu evin kazancına da kesat girdi şekerim.

— Bak, kapu karşı ev işletooruz ama vallahi duymamışındır Şükran'ın gittiğini.. Öyle isem şimdi hangi kızlar ilen çalışoorsun?..

— Ayol, gözü kör olsun, bir Eleni var.. Tenbelin biri.. Yarsa gibi akşamlara kadar uyur. Bir Hamiyet var, suratına bakan yok. Bir Neclâ var, eh biraz bir şeye benziyor. Bir Aylâ var, o epi iş yapıyor. Zaten evi ayakta tutan da o.. O olmasa, bizim kapıdan içeri erkek sinek bile girmeyecek!

— Şükran'ı kaçırmıyacak idin Gülizar Hanım.. Çünkü onun ölüsü de, dirisi de para!

— Doğru söylüyorsun ama, o Despina domuzu yok mu?.. Şükranı ayartan o.. Yok bilmem, Tarlabası'nda buzlu camın arkasında çalışacağına, Nişantaşı'nda tül perdeler arkasında çalış diyesiymiş. Ne pulisi karışır, ne bekçisi diyesiymiş. Akşama kadar pehlivan güreşi yapacağına, iki solukta ikiyüzü kıvrırsın diyesiymiş! O Despina kaltağının evini helbet bir gün tarumar etmesini bilirim. Gelgelelim her şeyin bir vakti zamanı var.. Neyse, sen şimdi bırak onları.. Amerikan Bahriyesinden haber var.. Gelen Bahriye çok kalabalık mıymış bari?..

— Bir tane zırhlı vardır..

— Hay ağzını öpeyim Anjel'ciğim.. Taban halısı çıktı benim..

— İki tane kruvazör vardır..

— Ah Anjel'ciğim, neler söylüyorsun?.. Taban halısının yanına bir de aynalı dolap koyacağım zaar..

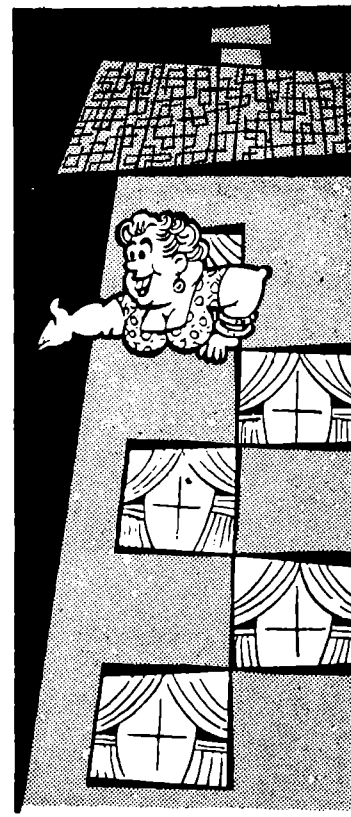
— Helbette.. Bir tane de Uçak Gemisi vardır..

— Ay vallahi düşüp bayılacağım.. Desene ki perdeler de çıktı.. Yoksa zengin mi oluyorum nedir?..

— Dur bakalım Gülizar hanım.. Lâfım bitmedi ki.. Altı tane de destroyer vardır..

— O da ne oluyor?..

— Destroyer derler ise, muh-

rip demektir o..

— Altı tane de muhrip mi varmış?..

— He!..

— Ayol, durduğum yerde gıdık gıdık gıdıklanıyorum vallahi.. Eh artık bu iş, ev eşyasını aştı da, astragan mantoya doğru gidiyor.. Amerikan yardımının böylesini kimsecikler görmedi! — Daha bitmemiştir lâfım.. Beni diğnoorsun?..

— Ayol dinlemez olur muyum?.. Helecandan kalbim küt küt vuruyor. Söyle, söyle..

— Üç tane de Denizaltı gemisi vardır..

— Anjel'ciğim, inanamıyorum vallahi.. Eğer Denizaltı varsa, buzdolabını muhakkak yenilerim ben.. İşallah Yârabdim, işallah.. Büyük Allahım, güldür bizi.. Madamcığım, kaç gün kalacaklarmış bunlar?..

— Hırant'ın demesi, on gün içindir..

— Ooooooh, yaşasın.. Ne iyi yapmışız da şu NATO'ya girmişiz.. Hırant bunu nereden duymuş acaba?..

— Artist ajanı Yorgo'ya Malta Adasından bir telgraf gelmiştir. Telgrafta yazılı imiş ki, İstanbul'un evlerini eyicene badana edip ve musluklarının tamiratını ikmal edip ve bozuk duşları yaptırıp ve kızlara naylon

takımlar hazır edip ve yatak çarşaflarını kireç kaymağından geçirip ve kızları hamama yollayıp ve hepsinin ağda işini de tamamlayıp İstanbul'un misafirperverliğini Amerikan bahriyesine göstererekten memleketimizin turizim dâvasına en birinci hizmeti ifa etmeyi bakımından küçücük bir kusur olmaması için doları da on ikiden yukarı bozmayarak ancak çok inad ederse on iki buçuğa kabul ederek en birinci döviz kaynağına hürmet ediniz deyil telgraf ile haber gelmiş!

— Vallahi Madamcığım, ben sana bir şey söyleyeyim mi?.. Biz olmasak, şu memleketteki turizim işi de ölüp gidecek. Bereket bize..

— He doğrudur.. Bizim hizmetimizi günü gelince ağnarlar..

— Allah senden razı olsun Anjel'ciğim.. Daha önümüzde epi vakit var ama, şimdiden hazırlığa başlamalı bence.. Evin içini bir güzel badana ettirmeli.. Sonra, benim bir niyetim daha var ama, Allahını seversen bir yerde ağızından kaçırayım deme..

— Yok canım.. Senin bana söylediğin, içime girince kaybolur!

— Bak dinle.. Şu Kasnak Le-man'ın evinde çalışan bir Sonia var ya.. Bir de Beşarette çalışan Marta var.. Ben onların ikisini de ayartacağım.. Bahriye gelince o kızlar iyi iş yaparlar. Yerli müşteri öylelerinden pek bir şey anlamıyor.. Bizimkilere çıkaracağın kızın kilosunu doksandan yukarı olacak.. Halbuki Amerikan herifi, kemiğe yakın etin daha tatlı olduğunu biliyor. O sebebe ben o ikisini buraya aldıktan maada, şoför Tefvik'in eski dostu Menekşe Nezahati de getirmek istiyorum.

— Helbettekim biraz kız toplıyasın ki, Bahriye gelince sen de biraz iş yapasın..

— Tabii, tabii.. Allah senden razı olsun ki Madamcığım, sen bana bu haberi vakti zamanıyla verdin.. Ama ben de sana söz veriyorum.. Eğer ki Nişantaşı, Şişli bir de Bomonti taraflarına bir baskın olacak olursa, senin oradaki evlerine bir zarar gelmesin diyerekten o baskınları ben de sana 24 saat öncesinden haber vermezsem namussuzum..

— Çok mersi Gülizar hanımcığım.. Anca bu dünyada eyi dostlar sayesinde rahat yaşanır. Neme lâzım bizim için kavga, gürlütlü etmek?.. Biz kendi memleketimizi düşünelim, bize yeter. Turizimi develope etmenin en büyük hizmetinin bizim gibi vicedan sahibi madamların ellerinde bulunduğuna helbet bir gün herkes anlıyacaktır. Şimdilik bon-suvar Gülizar Hanımcığım..

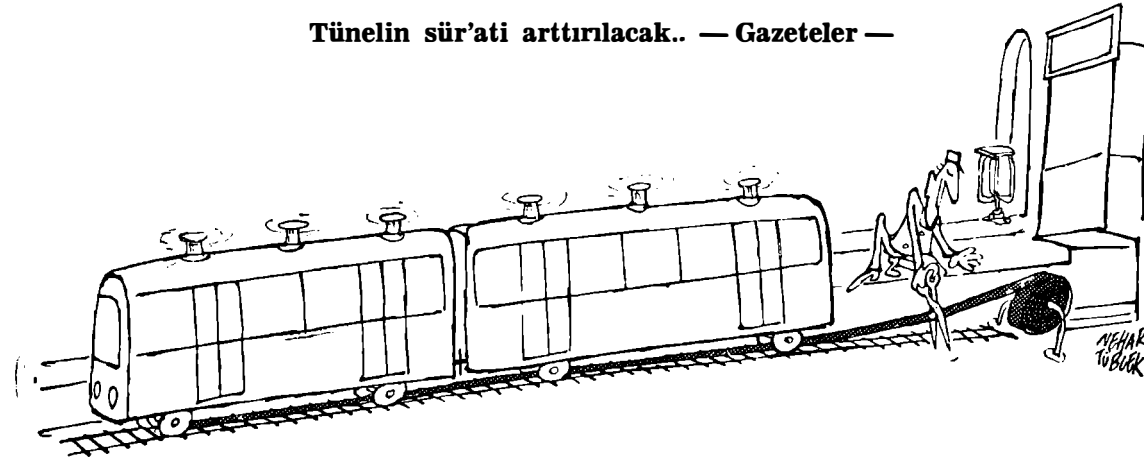
— Haydi güle güle kardeşim.. Allah kalbine göre verir işallah..

Gülizar, pencereyi kapadıktan sonra kendi kendine:

— Gâvurun iyisi de oluyor, kötüsü de.. diye söylendi. Sonra yerinden kalkıp sofaya çıktı. Aşağıdaki bekleme odasına seslendi:

— Kızlaaaar!.. Kaltaklar.. Topların yukarıya, hepinize müjdem var: Amerikan yardımı geliyor!

Tünelin sür'ati arttırılacak.. — Gazeteler —

Yazısız

Bir Prömyer :

Hükümet edenlerin çoğu yoktu. Milli Birlik te gelmemişti... Paşalara da gözümüz çarpmadı bu prömyerde...

«Bitmiyen aşk» komedisinin, komedi denmez ya, vodvilinin, Yeni Sahnedeki prömyerinden söz açıyorum...

Yeni Sahne, kutucuk tiyatro, seyircileri daha otururken «ısıtan» cinsten, rengiyle, rahatlığıyla, ufaklığıyla...

Seyirci «mürekkep yalamış» cins-tendi ekseriyetle. Bir de «perükali» cinsten... Hotozlara taş çıkartacak, saman sarısı perükalar yüklenmiş-ti hanımların başlarına!.. Seçim nutku gibi mübalâgalı perükalar!..

Hükümet edenlerden, tek Ali İhsan Göğüş vardı bir locada hanımıyla... Süzülüş, yarı düşünceli, yarı gülümser bir Tanıtma ve Turizm Bakanı... E, Ardıçoğlundan sonra o makama getirilenin, tabii ki, bir yarısı düşünceli, bir yarısı da gülümser olur!

Bir locada, yahu herkes süzül-müş, gene süzülüş bir Cüneyt Gökçer (nişanlandı, kolay değil!) oturuyordu, yeşil yünler içinde, asimetrik siyah kalpaklı Müşerref Hekimoğluyla... Sıralarda... Sıralarda... AP'nin geçimli milletvekili İsmet Sezgin, hanımıyla... Her zamanki gibi munis tavırlı yazar Metin And, Hariciyenin basın sözcüsü Haluk Kura, filigran gibi eşiyile...

Bu cinstendi işte seyirciler... Piyas, halkın tutacağı bir vodvil-di, «tüy sıklet» zarif tarafları olan, süs pulu gibi, yanarı döneri, cilvesi yerinde dinlendirici bir piyaset... Aşk, evlilik hakkında... Nevin Memencioğlu tarafından çevrilmiş-ti fransızcadan, sahne tekniğine uygun, konuştuğumuz dille...

Gerektiği gibi gülümser bir zerafetle oynandı... Bütün aktörler fena değildi ya... Ben, ön plânı işgal eden Gülgün Kutlu'nun üzerinde duracağım, çünkü çok şey vad ediyor, o havai, fantezili, kaprisli «eş» rolündeydi...

Fiziği de «bakımlı» bir fizikti... Uzun kıvrımlı, narin bir vücut... Kestane rengi dalgali, yumuşaklığı uzaktan okşama isteği veren saçlar... Elbiseleri de havahydı, vodvilin havasınca hafif... Elbiseleri de hafif dedim... Çünkü bizde bazan aktörün giydiği, aktörün taktığı, çok rahatsız eder insanı...

Öbürleri de iyi idiler amma Gülgün Kutlu onlardan... bi'parmak, bi'parmak ayrılıyordu.

Tüy sıklet vodvil, tutacak zamanca, belli prömyerden!..

80 Yaş

Cahid Sıtkı Tarancı'nın bir şiiri var: 35 yaş... İnce melânkolili bir şiir... «35 yaş, yolun yarısı eder» diyor... O, 35 yaşındakiler için... Sonra insan gençleşiyor... Bir şiir yazsım geliyor:

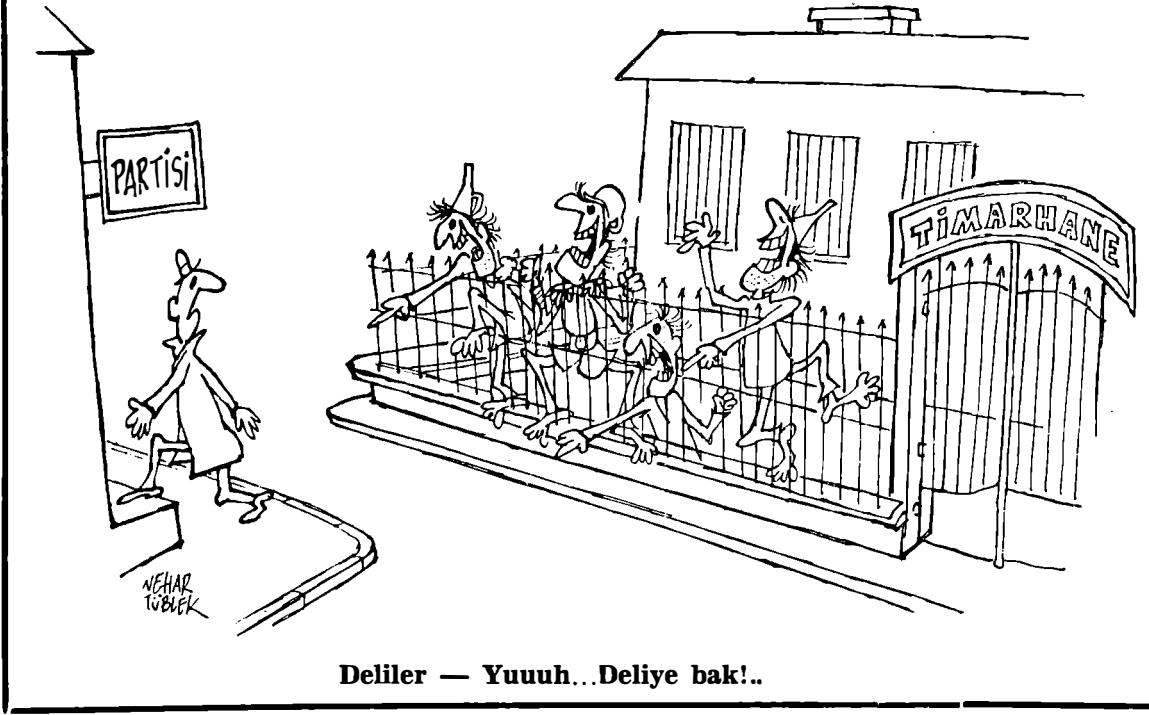
«Yaş seksen, baharı başladı yolun:»

«Henüz... Üç nesil eskidik!..»

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

Neden böyle ilhamlandım anlata-yım size:

80 yaşındaydı... Karışık parıltıları gözlerinin hâlâ sönmemişti. Enindeydi. Boyundaydı. Hayatı sımsıkı kavramış parmağının birinde, boyuna geçirilen işkence halkaları kadar geniş altından, ortasına dönük göz bebeği kadar bir yakut oturtulmuş

yüzük taşıyordu... İnsan ister istemez soyguncu kesiliyordu ruhca, çok mâsumane!.. O yakutu, o hayatı sımsıkı kavramış elden alıp, ince yontulmuş, uzun parmaklı, yumuşak bir ele kondurmak istiyordu...

İkinci Millet Meclisinden 50 senesine kadar CHP'nin milletvekiliğini yapmıştı. 23 sene yanii... Neden 50 de partiye arası açılmıştı... (Herhalde prensip anlaşmazlığından olacak, siz şahsî sebeplerden mi sandınız?) On sene politika dışında kalmıştı. Şimdi «ısrar etmişlerdi de», AP, ye girmişti... 23 sene savunmak zorunda bulunduğunun aksini savunacaktı şimdi... Amma Allah için, ağzını açmamıştı ki 23 sene... Böyle bir ithamda bulunamazdık... (Bakin ağzını açmamanın nice meziyeti var)...

Hayat onun için küçük küçük, oldukça sevimli üslupla anlattığı fıkralardan ibaretti... Bir ondan bir de fiskos'tan...

— «İnsan değiştirmek ne tatlıiii!» diyordu has şivesiyle. «Oylanma» gücü de vardı kendi bölgesinde... «Nüfuzlu bir ailenin çocuğuydu...» O ailelerin nüfuzu... Acaba nelerden meydana gelir?... Ve nasıl elde ederler o nüfuzu?..

(Kafamda bir ses haykırıyor. Aman ne çok sesler haykırıyor şu anda kafamda!.. Biz hiçbir zaman güdücülerde ahlâki özellikler ara-

mıyan bir toplumuz... Kafamda başka bir ses cevap veriyor: O nenden biliyor musunuz, unutkanlıktan, sırf unutkanlıktan... Birisi ceddimizi kesse unutturuz çabucak!)

Ve seçilecekti... Nüfuzlu bir ailenin çocuğuydu çünkü!

Memlekete hizmet maksadıyla, her partiden adaydı çünkü...

«Parmağında dönük göz bebeği kadar yakut vardı çünküüüü...»

«Tatlıii tatlıii değiştirmesini biliyorduk çünküüüüü...»

Ve de... Seksen yaşındaydı çünkü!

Huzur köşkleri... huzur köşkleri falan, onlar 35 yaşındakiler içindi...

«Yaş seksen, baharı başladı yolun:»

«Henüz... Üç nesil tükettik!»

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

«Daha üç nesil nasibimiz var...»

diyebileceklerdi kolay kolay öbürleri... Ve diyorlar da... Diyorlar da!...

Futbolcu Güven meselesi Meclise getirildi — Gazeteler —

İki politika oyuncusu!

MEŞHEDİ'NİN RAMAZAN MÂNİLERİ

Angara'da bir guş vardı,
Kulağında mengüş vardı,
Mene bir buse verirsen
Sana yüz min gurusu vardı.

Bölükbaşı oruçluymdi,
Nargilesi marpuçlıymdi
Bir nevcivan sevdim yine
Başı ipek sorguçluymdi.

Davulumun ipi yohdi,
Gasnağı varı, dibi yohdi,
Davul çalan peh çob ama
Gümüşpala gibi yohdi.

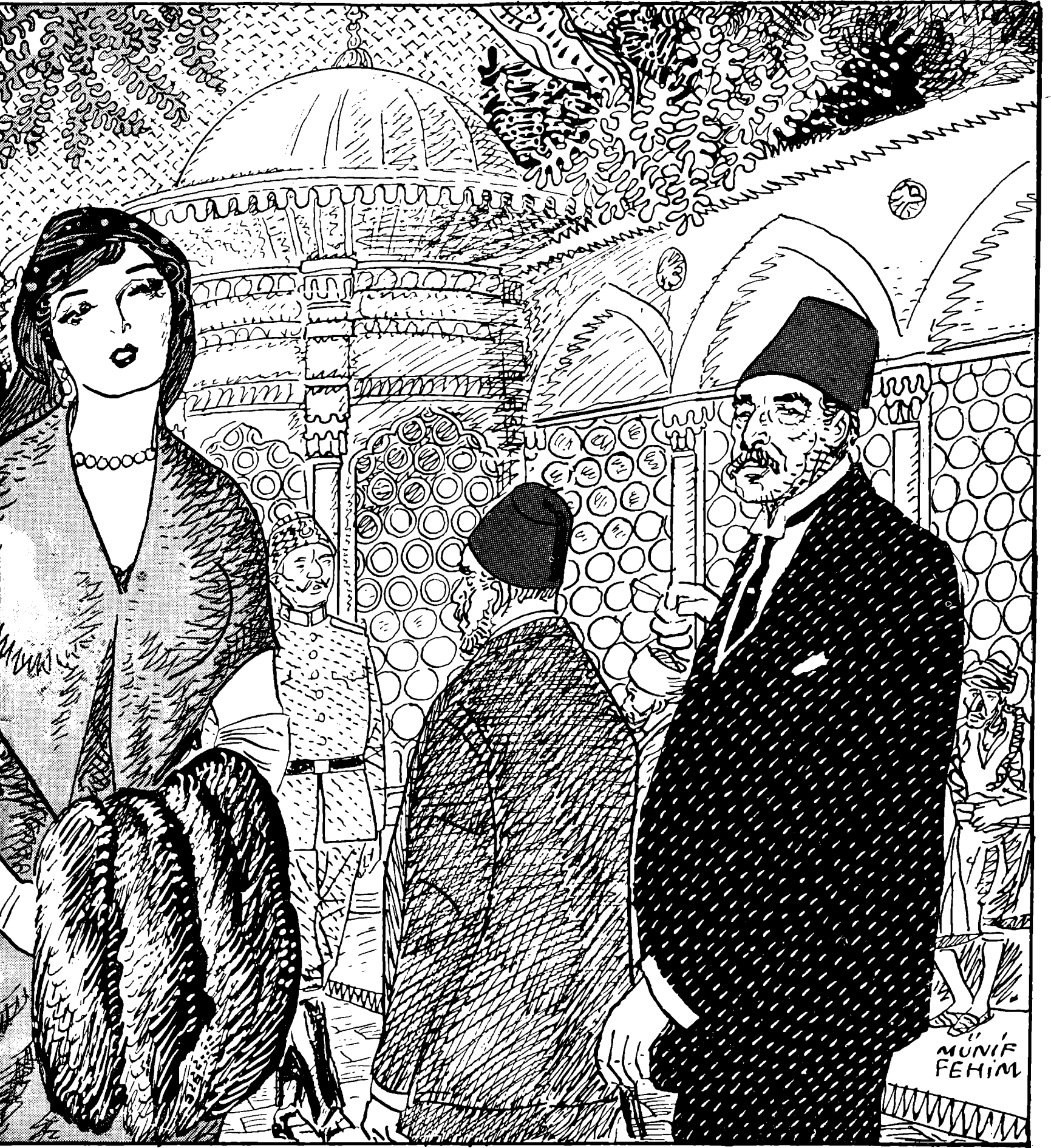
Dün gece göründü hilâlin kaşı,
Yine neşelendi Şebzadebaşı,
Dudaklar kurumuş, benizler uçuk,
Herkesin aşıktan gözleri şaşı!

Bu yıl ilkbahara geldi Ramazan
Bülbül seslerine karıştı ezan,
Gökten melekler mi inmiş acaba:
Kimdir kandillerle «Ya Allah» yazan?

ESKİ

Pırlanta k
Vuruldu
Tepeden
Minareler

Karanlık
Bulunmaz
Her gece
Büyükte,

RAMAZANLAR

takmış beline,
altın teline,
sırmalar giyen
ş birer geline!

başlar piyasa,
bir tek boş masa,
nasıl gitmeli?
hep aynı tasa!

Kadınlar dolaşır fıkırdaşarak,
Peçeler altından saçlar taşarak,
Aşıklar uzaktan göz süzer durur,
Yobazlar bu hale bakar şaşarak!

Yollarda güzeller iki keçeli,
Kimi feraceli, kimi peçeli,
Bakışlar hoşafılık mürdüm eriği,
Dudaklar iftarlık çilek reçeli...

3 Ramazan, 1923 **ÇİMDİK**

Purasa kantar kantar,
Bize derler İskiptar,
Ne hoş olur bilseniz
Bayrampaşa'da iftar.

Benim baba korici,
Bozmaz bir gün orici,
Bir kösteği var gümüş
İlbasan'dadır uci.

ARNAVUT'UN RAMAZAN MÂNİLERİ

Fasulyenin piyazi,
Gel kılalım namazi,
Düşman etmek yakışmaz
Kendimize yobazi.

Kişi var?

Kıbrıs meselesinin uluslararası bir konu haline gelmesinden sonra, bizi acaba hangi yabancı devletler destekliyor diye düşünenlerimiz çok...

Bizi destekleyen devletlerin sayısını hesaplamak ve aramızda kaç kişi olduğunu bilmek, özellikle Kıbrıs işi Birleşmiş Milletlere getirildiği takdirde, gerçekten çok önemli bir nokta.

Efendim, son yıllarda yayınlanan Birleşmiş Milletler raporlarında Türkiye'nin eğitim alanında 91. nci, millî gelir klâsmanında da 93. ncü falan olduğu yazılıydı.

Birleşmiş Milletlere üye devlet sayısı da 111 olduğuna göre, aramızda kaç devlet bulunduğunu artık siz hesap edin!

✱

Şart mı?

Sinema dünyamızın «Kötü Adamı» olarak ün yapmış olan Ahmet Tarık Tekçe, bir dergide çıkan röportajında, kendisine büyük bir parti tarafından Senatörlük teklif edildiğini söylemiş.

Neden kabul etmediği sorusunu «Kötü Adam» Tekçe şöyle cevaplandırmış:

— Muvaffak olamam ki...

Tuhaf şey... Politikada muvaffak olmak için mutlaka iyi adam mı olmak şart?

✱

Başlarını kaldıramıyorlar!

Arap devletleri son aylarda kendi aralarında sık sık toplantılar tertipliyorlar.

Hattâ son olarak hepsi bir araya gelerek Kahire'de bir de Zirve Toplantısı yaptılar.

Tevekkeli çoktandır ihtilâl yaptıkları yok...

Baksanıza toplantıya falan gidip gelmekten başlarını kaldıracak vakit bulamıyorlar!

— Kendine gel herif, bu evde içişlerine yalnız ben karışırım!..

Lüzumlu telefonlar

İstanbul yılın ilk karını görürken, ben de gazetem «Lüzumlu Telefonlar» köşesine göz atıyordum.

Listenin başında «İtfaiye»nin telefon numarası var... İtfaiye değil, saatlerce zincirli bir otobüs gönderemeyen, yolcuları durakta donduran teşkilâtın numarası lazım bana.

Listenin ikinci sırasında «Polis - İmdat»ın telefon numarası var...

Kimin kimi vurduğunu, kimin kimi soyduğunu görebil-

sem, hemen «Polis - İmdat»a telefon açacağım.

Ama, bana, gaz kuyruğunda saatlerce beni dondurup eli boş çeviren teşkilâtın numarası lazım.

Ulaştırma Bakanının telefon şebekelerinin genişletilmesine dair demeçlerini sık sık okuyoruz.

Aman genişletsin... Yeni şebekelerin hepsini «Lüzumlu Telefonlar»a tahsis etse, gene de şikâyetlerimizi bitirebileceğimizi sanmıyorum.

Malî polis

Vergi kaçırانları izleyip ortaya çıkarmak için hükümetimizin «Malî Polis Teşkilâtı» kurmasını sevinçle karşıladık.

Ama, hükümetimizin Malî Polis Teşkilâtı gibi bütün yurttaşları takip etmesine ne buyrulur?..

Baksanıza, dün Toplu Sözleşmeler sayesinde iki kuruş fazla alan işçilerin ceplerindeki parayı, hükümet bugün gaza falan yaptığı zamlarla geri alıverdi!

Kış yüzünden ekmek sıkıntısı başladı. — Gazeteler —

— Ne güzel kuyruk olmuşlar değil mi?

BİR MİRASÇI BİR ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 3 —

Yooo, milletlerarası bir şöreti vardır. Eğer Türkiye'deyse siz onu mutlaka bulursunuz; bulmamak imkânsız.

Efendim, ben onu İstanbul Gümrüğünde muayene şefi bu lunduğum zaman tanıdım. Hattâ hiç unutmam, o günlerde gazeteler Gümrükçülerle çok uğraşıyorlardı. Bir Amerikan şilebiyle Brezilya'dan kahve gelmişti. Kahve çuvalları anbara konuldu. O sırada da külliyyetli miktarda nohut ihraç ediliyordu. Nohut çuvalları da anbardaydı. İhraç edilecek nohutların gemiye yüklenip İngiltere'ye gönderileceği gün, Avrupa limanlarından gelen bizim bir yolcu gemisi rıhtıma yanaşmıştı. Biz bermutad yolcuları aradık ve bermutad yolculardan çıkan kaçak eşyayı anbara teslim ettik. Yolcuların üstünden ve bavullarından o kadar çok kaçak eşya çıkmıştı ki, bu eşyalar anbardaki çuvalların üstünü kâmilan kapladı ve hattâ sığmadı da bir kısmını başka anbara yerleştirdik. Ertesi gün de İngiltere'ye gönderilecek nohutlar gemiye yüklendi ve gemi yola çıktı. Aradan bir zaman geçtikten sonra İngiliz Gümrük İdaresinden bir telgraf gelmiş: «Yolladığınız kahvelerden pek memnun kaldık, tüccarlarımız elinizde ne kadar kahve varsa aynı fiyattan almaya taliptir.»

Telgrafı biz görmedik ama, işte böyle bir şeymiş. Bu telgraf gelince İstanbul gümrüğü birbirine girdi, karmakarışık oldu. Çünkü İstanbul'dan İngiltere'ye kahve filân ihraç edilmedi ki... Bizimkiler telgrafa cevap vermişler: «Adı geçen gemiyle limanınıza kahve gönderilmiş olmayıp nohut gönderilmiştir. Muayene memurlarınız tarafından yanlışlık eseri olarak nohutların kahve zannedilmesi muhtemeldir. Malların tekrar muayenesiyle... Falan filân...»

İngiltere'den bir telgraf daha gelmiş: «Sizin nohut sevkettiğiniz hakkındaki ısrarınız, her türlü fikre olan hürmetimizden dolayı bizce de muteberdir. Herhalde aramızdaki anlaşmazlık, sizin nohut dediğiniz gıda maddesine, bizim burda kahve ismi verilmesinden ve sizin nohut dediğiniz maddenin burda kahve olarak kullanılmasından ileri gelmektedir. Falan filân...»

Bu telgraflar epiy sürdü. İngiliz tüccarları bizden gönderdiğimiz cinsten olmak şartıyla daha başka ve külliyyetli miktarda nohut istediler. İki gemi dolusu daha nohut gönderildi. Bu sefer de İngilizler telgrafla «İkinci sevkiyatınızda çuvallardan ne nohut ne de kahve denilebilecek, daha çok kum, ufak çakıl, taş ve toprak cinsinden inşaatta kullanılabilir malzeme çıkmıştır.

Gerek inşaat ve gerek yol malzemesine ihtiyacımız bulunmadığından, falan filân...»

Telgraflar gidip gele dursun, Brezilya'dan kahve getiren bizim tüccarlar da bir türlü anbardan kahveleri çekmiyorlar. Çekmeyişlerinin başlıca sebebi, piyasadaki kahve bitsin de kahve sıkıntısı iyice başlasın ki, kahveleri bir kalemde piyasaya sürmek kolay olsun. Sonra anbarda kaldıkça her gün anbar kirası da biniyor, kahvenin maliyeti artıyor; maliyet arttıkça da satıştaki yüzde kâr nisbeti artıyor. Doğrusu bu bizim de işimize geldiğinden tüccarı zorlamıyoruz. Efendim? Sizi alâkadar etmez mi? Aaa, siz sordunuz diye anlatıyorum; kahve işinden Bayan Dövize geleceğiz. Tabii... Benim onu tanımam, bu kahve vesilesiyle oldu da onun için... Sonra efendim, günün birinde tüccar kahvesini çekmeye kalkınca bir de ne baksın, kahve yerine çuval çuval nohut... Bre aman, Brezilyalılar böyle dalavere yapmaz. Yoksa bizim tüccarlardan biri mi gitti de Brezilya'ya, kahve yerine bize nohut yutturdu? Ve fakat nohut çuvallarının içinde nohuttan daha çok taş-toprak olduğundan, bunların İngiltere'ye sevkedilecek bizim tüccarın malları olduğu, İngiltere'ye nohut diye bize Brezilya'dan gelen kahvelerin gönderildiği anlaşıldı. İngilizler bize telgraf çektikçe, bir Allahın kulunun aklına da anbardaki çuvallara bakmak

gelmemiş. Zira, çuvalların üstü, yolculardan çıkan kaçak eşya ile silme dolu olduğundan, altta kalan çuvalları biz unutmuşuz. Bu yanlışlığı kimin yaptığı o zaman bir türlü anlaşılamadıysa da, ben sonradan anladım. İngiltere'ye kahveleri götürecekt olan şilebin sahibi gümrükten bir arkadaşımızla gizlice anlaşmış, gemisine fazladan navlun çıkarsın diye bu değişikliği yapmışlar. Aynı şilep İngiltere'ye götürüp boşalttığı kahveleri alıp geri getirdi, yerine de nohutları götürdü; bunlar hep navlun...

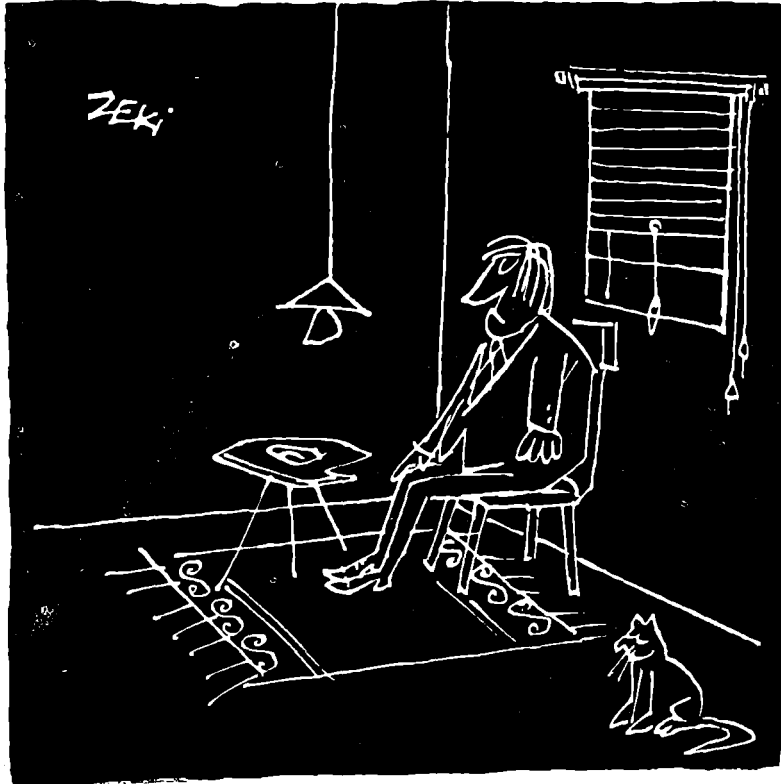
Her neyse, gelelim biz Bayan Dövize... İşte bu kahvelerin, nohutların birbirine karıştığı ve karışıklığın da anlaşıldığı o telaşlı günde, Avrupa'nın Akdeniz limanlarından gelen bizim yolcu gemisinde külliyyetli miktarda kaçak eşya bulunduğu ihbar edildi. İhbarı yapan vatandaş da, muhbirlik hakkını almak için gümrükte bekliyor. Daha gemi limana girmeden Bakanlıklardan birinin kırmızı plâkalı makam arabası rıhtıma gelip durdu. Ayrıca başmüdürlüğe de telefon edilmiş... Edilmiş diyorum, çünkü böyle meselelerde telefon edenin kim olduğu devlet sırrı olduğundan bilinmez. Bizi başmüdür çağırıp, «Yolcular arasında bulunan Betül Hanım'a makam arabasının beklemekte olduğunu haber verin!» dedi. Biz işareti aldık. Az sonra da gemi rıhtıma yanaştı. Arama yapılabacağı için yolcuların inmesi ya-

sak. Ben işte Betül Hanım'ı o zaman gördüm. Sizin akrabanızdı değil mi, halanız öyle ya... Velâkin Allah sahibine başılsın, böyle bir kadın cihana kırk yılda bir gelir, makam arabasının beklediği kadar var. Biz Betül Hanım'ı vapurdan usuletle indirip bekleyen arabaya bindirdik. Yaz ortasında kürk kadına bir başka hususiyet veriyor ve Avrupa seferinden döndüğü derhal anlaşıyor. Arabaya binince üstüste giydiği iki kürkü çıkarıp, valizlerini, bavullarını arabanın içine, şoför mahalline ve bağaja yerleştirdikten sonra «Kalan eşyalarımı iyi muhafaza edin, ben sonra adam gönderirim, aldirtırım» dedi. Biz Betül Hanım'ı selâmetledikten sonra gemiye daldık, aramaya taramaya başladık. Ben o kadar senelik gümrük memuriyetimde hiç bu kadar çok kaçak eşya getiren gemi görmedim. Akıl durur, hokkabazın, içinden tavşanlar çıkan şapkası kaç para eder... Bir küçük kutudan bir tuhafiye mağazasını dolduracak kaçak eşya çıkıyor. Benim takdir ve hayranlığımı celbeden nokta, kaçak eşyaların gayet muntazam ve cinslerine göre ayrı ayrı konulmuş olması... Hattâ bizim arkadaşlardan biri «Aşkolsun adamlara» dedi «Bizim gümrük anbarlarında bile eşyalar bu kadar iyi tasnif edilmiş değil.» İşin içinde bir gümrükçü parmağı olacak, çünkü kaçak eşyanın vapurda gizli yerlere tıklılığı, tamamiyle bizim gümrük anbarlama talimatına harfi harfine uyuyor. Yalnız bir yanlışlık yapılmışlar, talimatnameye göre patlayıcı maddeleri sıcak yere koymamak lâzım gelirken, kaçak mermileri vapurun kazan daireesine saklamışlar. Katiyen yanlış. Bunun haricinde, çakmakları, saatleri, losyonları ve naylon kadın iç çamaşırlarını, hepsini ayrı ayrı yerleştirmişler.

Başka bir arkadaş da, «Bir kaçakçıyı bizim anbarları tasnife memur etmezsek, günün birinde gümrük anbarlarının içinde kaybolacağız» diye kaçakçıların intizamına hayranlığını ifade etmişti. Kamaralardan birinde açığımız deliğe kolunu sokan bir memur delikten boynuna takma meme ve sutyen çıkarıyordu. Elini deliğe sokup çektikçe beş-on sutyen çıkarıyor. Çıkar çıkar bitmez, kamara doldu, salon doldu, hâlâ çıkıyor... Yahu bu gemide sutyen maddenin mi var, yoksa gemi için-

Gaza zam yapıyor.. — Gazeteler —

— İyi ki elektrik almışım!

de gizli bir sutyen fabrikası var da boyuna sutyen mi imal ediyor. Elini deliğe sokan memur, — Aman, yandım!.. diye birden bağırdı.

— Ne oldu, neyin var? dedikçe bağılıyor, elini de delikten kurtarıp dışarı alamıyor. En sonunda zavallı,

— Dişlerini geçirdi, elimi ısırıyor... diye inledi.

Ayaklarından yapışıp çekiyoruz ama,

— Kolum kopacak, bırakın!.. diyor.

Nihayet deliği büyüttük, bir de bakalım ki, arkadaşın eli koca bir fare kapanına sıkışmamış mı? Kan içinde kalan kolunu kapandan kurtarıp arkadaş hastaneye gönderirken kaptan da iftiharla,

— Gemimizde farelere karşı her türlü tedbir alınmıştır!.. dedi.

O kadar çok kaçak eşya çıkardık ki, kaptan şaşırıp dehşet içinde kaldı,

— Bu eşyalar katiiyen bu gemiden çıkmış olamaz, dedi, çünkü bizimki yolcu gemisidir ve bu kadar yükü kaldıramaz. Siz bu eşyaları geminin neresinden çıkardınız?

— Kışından, dedim, geminin kış anbarı kaçak eşya dolu...

İkinci kaptan da,

— Artık aramayın, dedi, arkadaş eşya çıkıyor; bu gemi bu kadar yükü taşıyamaz, sonra durduğu yerde gemiyi batıracağınız. Biz mesuliyet kabul edemeyiz...

Kaçak eşyaları bulmak kolay ama, kaçakçıyı bulmak imkânsız. Geminin süvarisinden dümencisine kadar, ne personel ne yolcu eşyalara sahip çıkmıyor; «Bu senin mi?» diye kime sorsak «Hayır, benim değil...» diyor.

Uzatmıyalım efendim... Affedersiniz isminiz neydi? Mahmut... Evet Mahmut Bey oğlum, Betül Hanım'la tanışmamız işte böyle oldu. Gemiden çıkardığımız sahipsiz zannedilen eşyaların Betül Hanım'a ait olduğu sonradan anlaşılacak eşyalar bir tamam kendisine teslim edildi.

Ondan sonra Avrupa seferinden dönen birçok vapur yolcuları arasında sık sık Betül Hanım'ı gördüm. Fakat sonradan her nasıl olmuşsa, Betül Hanım himayeden mahrum kalmış. Yolculuktan dönerken gümrükte onu karşılamaya eskisi gibi makam arabası gelmedikten başka, sıkı şekilde aramamız için de emir verildi. Eh ne yapalım, biz emir kuluyuz, değil mi ya... Çok dedikodu mu olmuş, gazetelerin diline mi düşmüşler, yoksa Betül Hanım'ı himaye eden zat gözden mi düşmüş, her ne olmuşsa... Bizde zaten devlet işleri hep böyledir, bir türlü istikrar kurulamaz. Bir bakarsınız, falan yolcuyla aramıyacaksınız diye emir gelir, bir bakarsınız, o yolcuyla sıkı sıkıya arayacaksınız diye emir değişirler. Bir memleketin düzelmesi için beyim, her şeyden önce istikrar lazımdır.

(Arkası var)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

— Rejisör ne zaman sana tecrübe filmi çevirtecek?

— Karısı seyahate çıktığı zaman!

Sinyal!

Şifalı banyolarıyla meşhur Baden-Baden şehrinde çok şişman bir adam, otelin masajcısına vücudunu ovduruyordu. Masajcı aniden müşterinin kabaetlerine üç tane, oldukça sesli tokat indirdi.

Canı yanan adam:

— Oh! dedi. Bu da masaja dahil mi?..

— Tabii. Hayır mösyö! dedi masajcı, zılım bozulmuş, yardımcıma öbür müşteriyi yollaması için işaret verdim..

Gelin! Görün!

Panayırda en ilgi çeken yerlerden biri de otuz gündür ağzına bir şey koymayan kadının bulunduğu pavyondur.

Seyircilerin arasındaki bir doktor dayanamayıp sordu:

— Otuz günden beri hiçbir şey yemedi mi?

— Hiçbir şey yemedi!

— Peki, hiçbir şey de olmadı mı?

— Olmaz olur mu? dedi pavyonun sahibi. On tane işkoç O'na evlenme teklifinde bulundu.

— Bir sigara!

— Hayır, kocam sigara içmemi istemiyor!

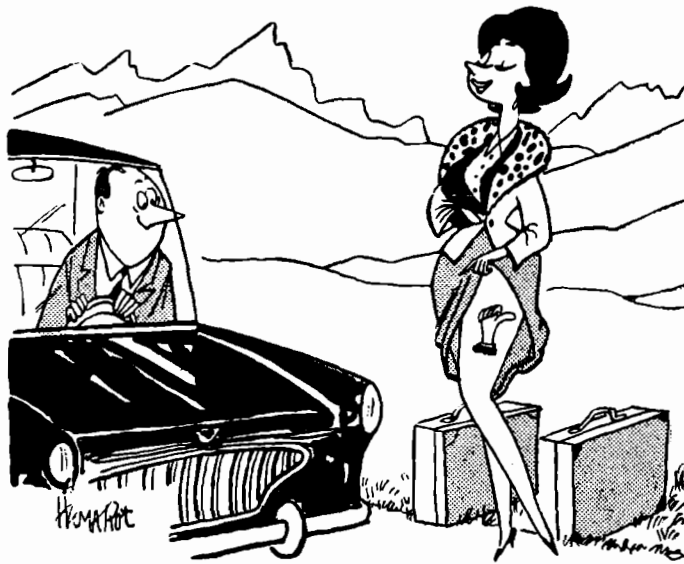
✱

Sakın ha!!

Sinirli bir kadın ruh doktorunun karşısındaki iskemleye oturdu.

— Doktor! diye haykırdı, korkunç! Korkunç! Her dakika vücudumda akrepler, çıyanlar, kırkayaklar, solucanlar dolaşıyormuş gibi geliyor bana!

— Dikkat edin, dedi doktor geriliyerek, üstünüzdeki iğrenç hayvanları sakın buraya silkelemeyin!!!...

Yazısız

Eski den

İftar topu

O ZAMANIN birçok ekâbiri gibi Kazasker Abdüsemih efendinin iftarı da herkeşe açıktı. Selâmlığa, ricalden bekçiye, sakaya varınca ya kadar mahallenin her sınıf halkı gelir ve misafirler derecelerine göre ya efendinin, yahut ağaların sofrasına kabul edilirdi. Haremde de hanımlarla kalfalara mahsus böyle iki sofraya bulunurdu.

Abdüssemih efendinin konağı ramazanda iftarlıkla- rındaki değişikliğiyle meşhur olmuştu. Hele efendinin sinisi türlü, türlü zeytin, peynir, reçel, turşu, salata, havyar tabaklarıyla bir sergi manzara- sı alırdı. Sofranın her tara- fına serpiştirilen bu güzel şeyler efendinin önünde bir küme teşkil eder ve o her ak- şam bunların arasından ve- kilharcın hazırladığı nadide bir tatlı veya meyve ile orucu bozardı.

Midesi ve zevki için serve- tini avuç avuç harcamaktan çekinmeyen Kazasker efendi ramazan olunca mutbahının yemekleri ve şehrin en nefis çerezleriyle iktifa etmez, ki- lârına kendi tâbiriyle, Ara- bistanın halviyyatına, Hindis- tanın baharatına ve Frengis- tanın turşiyatına varıncaya kadar en leziz şeyleri doldu- rurdu.

O gün topa beş dakika kala Abdüssemih efendi âdeti üze- re tilâvetini bitirince gözlü- ğünü mahfazasına yerleşti- di. Elinde kehribar tesbihi, dudakları kıpırdatarak oda- sından çıktı. Koca konağın içinde çit yoktu. Herkes sof- raların başında iftar duası okuyarak top sesini bekliyor- du. Konak İstanbul'un üçra bir köşesinde olduğundan top ve ezan sesi kolay duyulmaz- dı. İftar zamanlarında herke- sin kulağı kırışte bulunur ve topun atıldığını ilk haber ve- ren âdeti hilâli görmüş ka- dar ehemmiyet kazanırdı.

Abdüssemih efendi sofra odasına inmek için ağır ağır selâmlık dairesine doğru iler- lerken vekilharcın bu akşam

— Ne güzel dönüyorlar..

— Bu bir şey değil.. Sen onları imtihanda gör!

için hazırladığı yeni iftarlığı düşünüyordu. Selâmlığa geç- ceği sırada mabeyn odasının loşluğu içinde yanında ince- cik bir gölgenin silinir gibi olduğunu farkederek sordu:

— Kimsin sen?

— Şayanıdil, efem..

— Gel bakayım... Sen ne zamandanberi konaktasın?

— Bir ay oldu, efem.

— Hele bak köftehora..

Ben dikkat etmemiştim!

Şayanıdil yirmi yaşında bir

salkım üzüm gibi küttür kü- tür bir taze idi. Rind, şakacı bir adam olan Abdüssemih efendi gülererek tekrar sordu:

— Kız, bunlar ayva tatlısı mı, ananas mı?

— Bilmem, efem...

— Ya bunlar kiraz reçeli mi?

— Bilmem, efem..

— Bak hele elmasiye..

Derken Kazasker efendi bu nadide iftarlığa dayanamadı. Fakat narin kanepi muazzam vücuduna tahammül edeme- diğinden aşağıda yemek oda- larındaki halk, iftar topunun böyle mutadın hilâfına kona- ğı sarsmasına şaşarak oruç- larını bozdular..

Kıvılcım!

✱

Hizmetçi

— Kızım, yemek bilir misin?
— Evet hanımefendi...
— Çamaşır?
— Yıkırım efendim...
— Ben ütüye meraklıyım...
— Ben de hanımefendi...
— Pek iyi, evine ayda kaç ke- re gideceksin?
— Ben mi?... Hiç!
— Evvelki kapıda ne kadar kalmıştın?
— Altı sene...
— Ne maaş istersin?
— İki lira...
— Ne zaman işe başlayacak- sın?

— Hemen, hazırım efendim...
(Hanım büyük bir memnun- luk içinde kendi kendine düşü- nür: Olur şey değil, tam eski zaman hizmetçisi.. Talihim var- mış, iyi ki yolda rasgeldim, iyi ki çağırdım.. Bu hizmetçi değil, devlet kuşu)

(Hanımefendi böyle düşünür- ken sokak kapısı hızlı hızlı ça- lınır: Polis yanında bekçi gel- miştir. Balkondan bakan hanım efendiye yavaşça seslenirler:)

— Aman hanımefendi, dün ti- marhaneden kaçan bir kıızı sizin- le beraber eve girenken görmüş- ler.. Allah esirgesin bir kaza çık- madan yakalayiverelim!

EVDE BEKLEYEN SICAĞI PİYALE

İHAP
MULUSİ
İSTANBUL

2

4

TATLI HAYAL

(Reklâmcılık: 5775—27)

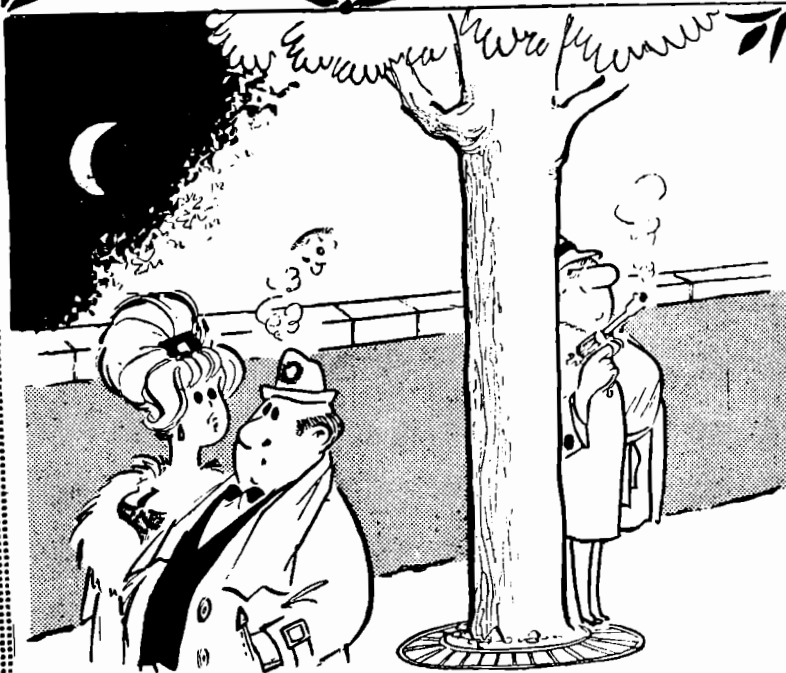
SATILIK GELİN
ESVABI
YAZAN: ADNAN TAHRİR
ÇİZEN: TURHAN SELÇUK

Dünya Ka Ri Ka Tür Le Ri

-SAAT ON İKİDEN BERİ
VEDALAŞIYORLAR!!

-ALLAH VERE DE BİR REZALET
ÇIKARMASA.. EVDEN AYIRILIRKEN
KARIM ÇOK SİNİRLİ İDİ!!

-ŞUNUN SAÇLARINI, GÖZLERİNİ, DU-
DAKLARINI AT, GERİYE NE KALI-
YOR? HİÇ!!

SON PARA YATIRMA GÜNÜ 14 ŞUBAT

tasarruflarını devamlı surette

YAPI ve KREDİ BANKASINDA

toplayanlar için

yılın ilk çekilişinde

20

APARTMAN DAİRESİ

ayrıca

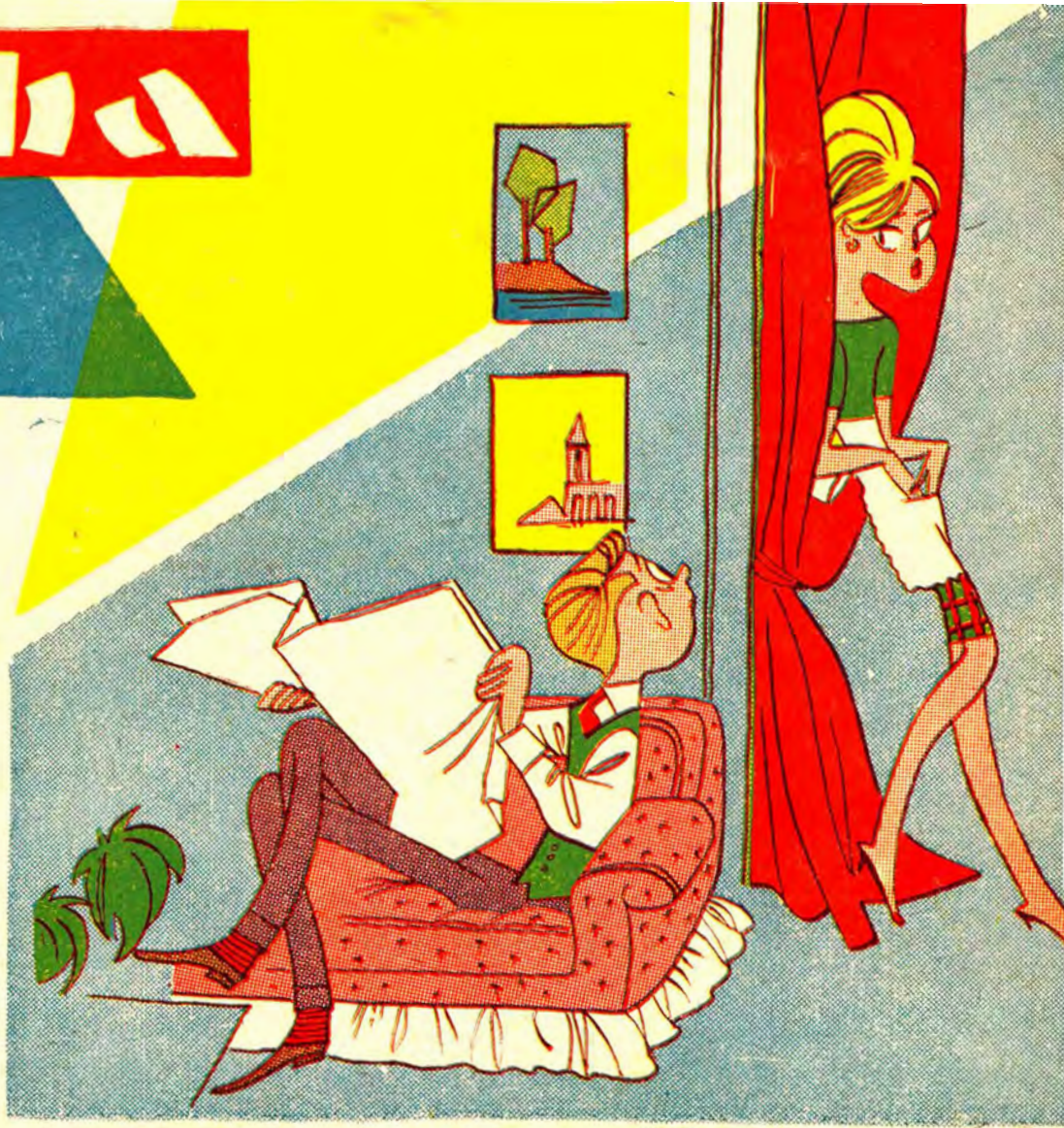
500.000 LİRALIK

çeşitli para ikramiyeleri

(Reklamcılık: 328—28)

-GALİBA SEN BENİ ESKİSİ KADAR SEVMİYORSUN.. GEÇEN SENEKİ DAHA BÜYÜKTÜ!.

-KÜÇÜK BEY!.. BİLİYOR MUSUNUZ?..
-NE?
-EVDE KİMSE YOK!.

GİZLEDİĞİNİZ BİRŞEY VAR MI?

-MAŞALLAH... BANA BİR VİZON KÜRK ALACAĞINA, PARALARINI KUŞLARA SERP!